

Vánoční hra – svačina pro anděla

- s využitím příběhů Eduarda Martina

P: pastýř

A: anděl (role anděla se dá rozdělit pro dva anděly)

P: „Milý anděli, tak tě rád vidím.“

A: „Bud' zdrav pastýři a pán Bůh s tebou. A co tvoje ovečky, nezatoulala se ti nějaká?

P: „To víš, každou chvíli se mi nějaká někam zaběhne, ale vždycky je najdu. A co ti to tady roste na hlavě? Jestli jsi ty potajmu nebral z nebeské vánočky rozinky a nerostou ti teď za trest růžky.“

Anděl se chytá za hlavu: „Vždyť já tam nic nemám.“ *Nakloní se k dětem:* „Sáhni si, že mi tam nic neroste? Já vznešený anděl nejsem žádný anděl s čertem v těle. Br, čerti ode mě radši dál.“

P: „Tak promiň, to asi jak jsi chvátal, tak se ti ve větru kudrlinky rozházely. Ale pověz mi, jak se v nebi chystáte na Vánoce?“

Anděl roztáhne ruce a radostí zatleská: „To bys měl vidět, jaká je to nádhera.“

P: „Tak to si ještě pár let počkám a třeba tu nebeskou nádheru uvidím. A co vy děti, už jste nachystané na Vánoce? A těšíte se?“

A: „Tak, když jsem se teď uklidnil, můžu se pořádně rozhlédnout kolem sebe. No, jak vidím, je vás tu, děti, hodně. To by z vás bylo andílků, zpívali byste v nebi Ježíškovi. Z některých by byli spíš čertíci. A cože jste tak neklidní. Nebolí vás nohy nebo ruce? Však vy jste určitě šikovní a něco vydržíte.“

P: „To Josef s Marií tenkrát měli horší. Pamatujete, děti, jak putovali do Betléma? Bylo to za císaře Augusta, asi před 2000 lety. Josef s Marií šli z Nazareta do Betléma, když Maria čekala Ježíška. Představte si, že šli třeba i 140 km, možná tak pět dní. A když došli do Betléma, nebylo nikde pro ně místo, až ve stáji za městem mohli přenocovat. Co je, andílku?“

A: „A tam se narodil Ježíšek.“

Pastýř pohladí anděla po hlavě: „Správně a dál?“

A: „V té jeskyni byli taky oslík a volek. A pak tam přišli pastýři a králové se svými dary. A jeden z andělů to pastýřům oznámil slovy: Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí. A pak se objevilo velké množství dalších andělů a zpěvem chválilo Boha: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Pastýř se anděla zeptá: „A víš, jaké dary králové přinesli Ježíškovi?“

A: „Zlato, kadidlo a myrhu.“

A: „Pastýři, ty jako člověk možná budeš lépe vědět, proč si vlastně dáváte dary o Vánocích?“

P: „To je přeci jednoduché. Bůh je tím největším darem pro člověka. Ježíš se narodil jako dítě a prožil náš lidský život. Bůh tak ukázal, že každého člověka má rád – každé dítě, každého nemocného, veselého i smutného, prostě všechny.“ *Obtáhne přitom rukou kruh.*

A: „Já bych taky chtěl dostávat dárky, my v nebi to tak nemáme.“

P: „Víš co, já jsem slyšel vyprávět jeden krátký příběh o dárku pro anděla, tak se na něj podíváme.“

V: Vypravěč

M: maminka

D: dítě

V: „Jsme v předvánočním čase, podobném jako je tento, v bytě s maminkou a dcerkou.“

Dítě dává za okno mističku s kouskem dortu, nebo cukroví. Maminka to vidí, vezme mu misku z ruky.

M: „Co to vyvádíš? To je přeci ta památeční, po prababičce, ještě se rozbije.“

D: „Ale dávám andělovi svačinu.“

M: „Svačinu?“

D: „No, přiletí s Ježíškem a přinese mi dárky.“

Maminka se usmívá: „No, dobře, ale na tu mističku přeci jen dáme pozor.“ „Ty si myslíš, že andělé nemají v ráji dorty? Pokud tedy vůbec potřebují jíst ...“

Dítě se zamyslí: „Když já je mám ráda, tak jsem si myslela, že i andělé.“

M: „Ale andělé mají rádi něco jiného.“

Dítě vykulí oči: „Co?“

M: „Pro ty je lepší než dort, ... o moc lepší lahůdka ..., když něco hezkého někomu uděláš...“

V: „Dítě přemýšlí“

D: „Když ...?“

V: „Dítě neví, jak to říct. Ale... cítí to. Jsou některá slova, která umí vyslovit jen srdce...“

Maminka si vezme dítě na klín: „Víš, třeba jak jsi k nám minulý týden přivedla tu holčičku, které se ostatní smějou a nechtějí si s ní hrát. Tak to, aniž bys věděla, byla svačina pro anděla.“

D: „Aha, a ty si zase maminko, šla umýt okna k sousedce, i když jsi byla z práce hodně unavená, vid’?“

M: „No vidíš, to mě ani nenapadlo. Ano, děti i dospělí mohou dělat radost druhým lidem, nejen dárky a velkými dary pod stromečkem, ale tím, co pro druhé udělají, i když je to třeba stojí námahu, čas, peníze i tím co si kvůli nim odřeknou. Když někomu uděláš radost, když někdo kvůli tobě není smutný, když někomu pomůžeš ..., je to, jako bys dala andělovi moc dobrou svačinu.“

D: „Tak to já budu ráda vymýšlet a dělat svačiny pro anděla.“

A: „Jé, to je hezký, tak to se na to těším, to bude dárečků, to bude dobrých svačin.“

P: „Ale víš, co hlavně bude? Víc radosti, víc úsměvů na lidských tvářích a víc lásky, vzpomněl jsem si ještě na jeden pěkný příběh.“

V: vypravěč

B: babička

D: vnučka

V: „Jedno mladé děvče si připadalo strašně zbytečné. Svět se mu zdál nesmyslný. O Vánocích k nim domů přijela babička. Byla to jedna z těch moudrých babiček, které si zachovali ducha mladých a tak ji vnučka mnohdy brala jako svou kamarádku.“

Vnučka stojí s babičkou u okna, hledí ven, jakoby zamyšleně kreslí prstem po skle a povídá:

D: „Víš, babi, připadám si zbytečná, že mě nikdo nechce, nic neumím a tak.“

V: „Právě bylo po vánici, krásné vánoční vánici, jenom občas ještě z oblohy slétala zapomenutá vločka.“

B: „Vidíš tu vločku?“

D: „Hm.“ *A tázavě se podívá na babičku.*

B: Babička jí ukázala z okna: „I ta vločka má nějaký smysl, i ta byla poslána na svět, aby něco splnila... Pán lidí i vloček dobře ví, proč nás sem posílá.“ „Máš z té vločky radost?“

Vnučka kývne.

B: „Byla by bez ní tahle krásná chvíle úplná?“

V: „Dívka se dívala na vločku, pak na babičku ... a začala se usmívat. Často na svou babičku vzpomínala a vždycky jí její slova posílila – Ano, každý má na tomto světě své místo, nějaký smysl.“

A: „To co babička řekla, bylo pro její pravnučku jako vánoční dárek. Takový dárek – dobré slovo, pochvalu, slovo povzbuzení, úsměv může dávat každý.“

P: „To máš pravdu. Vždyť je vánoční čas, tak ať se máme krásně. A těm, kteří jsou kolem nás smutní, ať přinášíme radost, naději, lásku a víru.“